

Светлана Брауновић

ПРЕ НЕГО ОДГОНЕТНЕМО ЛЕТ СВЕТЛОСТИ

*„Као онај који се одмах свлачи чим угледа море,
као онај који је устао да ода част првом поветарцу
земљином (и ево где је његово чело порасло под
шлемом),
постоји само прича душе, постоји само богатство душе..“*

Сен Цон Перс

I

*Пропињем се из клонућа белог
Зелени коњаник јутра
Расуо златне сапи сунца.*

*Бодрим чудну неку светлост
Испретурана глава моја стокрака.
На дланове к'о усред мига зоре
Сурвава се двокрили срп гнева.*

*О колико Те само венчавам
Са белином звучног сна.
Колико крже траве
Ведрином Твог лета васкрсавам.*

*Хитају белуци међ уснули вир
Протичу нежне неке воде
кроз разјарена корита.*

*Пропињем се из клонућа белог
Зелени коњаник јутра
Расуо златне сапи сунца.*

II

Грлен одзов
Чедност распрштелог бола
Магла што омамљује
Густом омчом непогоде.

Улазимо у ђердан белине,
Ослушкујем тишину скровитих вода.

У немуштом:
Сан је непатворен и тром —
Вечни двобој стварног и нестварног.

Тиха жетва мудрости
Губи се у олуцима
Пламињавим и свечаним.

III

Одшкринут сад је душе трен
У шарене товари распршен
Непојамно корак сна.
Загазих питомо, непрепознатљива себи
Уз очврсли прамац јутра.

Силазе високи, дивљи облаци
Све заглушније, све чудесније крочим
У живот твој неодгонетнут.

О пропињу се и мрморе морнари
Усидрени сред огледала зрачних,
Две душе — ослоњене о весла
О загонетно а блиско цветање.

IV

Стропоштавам се,
Данима иштем твој звонки сан.
Наслућујем како ми разгаљујеш чело
И како обневидим од лелека зенице.

Пуста сам у дому шкољки и алги
Пуста и широка чедност бола.

Стропоштавам се,
Данима иштем васкрсење јаловог ветра
Низ јагодице капље ноћ молитве и безнађа.

Густа зебња опасала кров
Међ прозорима витким — склупчан повратак

*Једина благод и причест туговању
Ведрина је за којом ваздан гладним.*

*Како бих да законачим
На длану твој разубеном
Усправно те слутећи
Док се у ћутање клупчаш.*

*Пуста сам у дому ветра и висина
Пуста и голема звезда вечности.*

V

*Ослушни мук тела,
Сиђи низ степенице небеске у зеницу,
Разобличи мук катарки срца
Док те са обала нестварних пробадам
Исуканим сечивом слутње.*

*Одшкрини двери крвотока
Окуси благод сањара
Не жедни од пожара прерушеног у недодир.*

*Појури, појури звезданошо,
Отиче залагај зебње над
Праменом разбијене маске.*

*Док јаук сричем дланове развезујем
Низ магицу љубави.*

VI

*Ово таложење очаја — слово је о
бесмртности љубави.*

*Од путог звона још само облици
Силазе у понор овичен кристалима.
Нико те одгонетнуо није,
О божанска, о мудра трпезо слогова,
Чедности прерушена у моћ леда.
Од густог сока туге си,
Од магне што стихом не може,
Оком пламиња и нагони на чулност.
Заточен си топот нежности
Док силазе нежно ројеви пољубаца
Низ усне моје жежене,
Соко одбегли док немирни вранци
Мимоилазе обале претворене у звона.
Вечно се, о до бесмртности сатиремо
Иако су нам векови у аманет завештали
Исконски звон љубави.*

Иако смо задављени страшним непокојем
Наш живот је страх од оног што разлучимо
До љубичастог похода будућег светла.
Нас прогоне неверица и страшна змија љубоморе
Вечно се, о до исцељења сатиремо
Иако су нам векови у аманет завештали
Исконски мит љубави,

VII

Ослушкујем:
Шуња се за мном нека прозрачна,
Чулна светлост.
Без опсене жедним за преблагим облицима
Који вапе тананост звука.
Отиче модрина откинутих гроздова висине.
Сустижем те у помешаним али светим токовима.
Прелиставам странице сребрних порука
Јездим са путања пустих,
Простором бременитог слуха.
Жедним,
Из узбуњених
Раскомаданих ускликом одаја.
Гутај стихове нестварне побуне
Муклог светлосног бунара.
У товарима невидљивим:
Украшени снови
Топлином и гласницима доброте.
Ослушкујем:
Шуња се за мном нека жива,
Одбегла светлост.
Отиче, отиче слатко отежало воће.
Отиче кроз грла нежноболна,
Кроз олуке жестоких ломова,
Изнад обожаваних крчага светлосних,

Изнад крилатих шума,
Изнад раскриљених звоника даљине.

VIII

Једино млечне зоре дишу сред
Цика тишине.
Једино лепе воде
Отичу сред сна привиђањог.

Једини смисао који лебди
Над огледалом сумрака
Смелост је

Да из љуштуре сна
Побегнемо тихо гневни.

IX

Чврсто, када кад дланове нижеш
У ниске бескрајног грча
Клизиш низ слатке бокале додира.
Нешто се миче у разлисталој осами
Као да луч нетакнута
Преображава горчину у одзвон
Непрегледаног кретања.

Нису то прегласне увертире
За лет наш светлосни.

Као да одгонетамо тајне неке кључаре
Изван непостојећих шумова,
Изван страшног споја
Са исуканим мачем стрепње!

Толико је у семену моме неразлисталог,
Толико немилосрдног у клици чежње.

Како до твог гена,
О љубави, једина тајно моја?
Како да станеш тако несатворљиво нежан
Са гласом уснулих вулкана,
Са пламињавим јагодицама
Којима се умиљаваш мојим бедрима
Пре него одгонетнемо лет светлосни!

Ветру мој, гневно око успомена
Како чисте звуке сачувати од
Заглушених, безумних топота неверице.
Како узде висина сvezати
У отпоздрав разроких намера.
Отицати немушто, мимо изгнанства,
Крманити мимо ветра.

Уз зелене облаке бдити
Струјати унутарњим огњем
Разгалили чело, разгрнути помаму,
Оживети благост вода животворних.

Саздати жеђ која себе испија
Заронити у бездан пламена
Пред којим руке клону
Од сагорелих чежњи
Пре него одгонетнемо лет светлосни.

Толико је у семену моме неразлученог
Толико немилосрдног у клици чежње.

Разгрни корале светлосне
 Дане од ђердана и ватроноша.
 Деца која се буде лепим плачом
 Изван су прстенасог страха.
 Пење се звучна љубав у грла.
 Разгрни корале светлосне
 Дане од ђердана и ватроноша.

Свуда чулне траве
 И вечно свезани пољупци.
 Кочије пуне златних откоса
 Жар омаме и небеска огледала
 На домаку мириса висине.
 Цветно сунце сред кладенца
 Разграни корале светлосне
 Дане од година радости и звездоноша.
 Ноћима чувари земље и неба
 Лучу уместо семена точе.
 Како су мирисне твоје усне — латице,
 Твоје очи големи бунери
 Твоје руке — месечеви српови у отицању.
 Како је блиставо твоје тело
 Док се у гнезду зоре
 Логори птица чедности и пење у вис.
 Разгрни корале светлосне
 Дане од тестија прозрених и сунцоноша.